

Idill a padon

TÜZES LÓ

DOROS JUDIT

Két faluval odébb vetett a minap a dolgom, itt lakik az ügyes kezű mester, akire nem éppen fiatal autóm babusgatását bízom immár évek óta. Hiába no, a jó szakemberre manapság vagy hónapokat várni kell, vagy odautazni hozzá, bár ez utóbbi inkább a kisebb és mozgathatóbb tárgyakat érinti. Egyszerűbb lenne az élet, ha a kőműveshez, bádogoshoz is odavihetném a házat, mindjárt hamarabb kerülne könyöklő az ablakokba meg ereszcsontra oda, ahol ereszt az illesztés.

Szép őszi délelőtt volt, s mivel csak olajat és más apróságokat kellett cserélni, igazítani, azt javasolták, sétáljak egy órácskát, jobb odakint, mint itt, a gépzsírokkal, kipufogógázcseppekkel párolgó műhelyben. Nem mondhattam, hogy igazából szeretem ezt az illatot, gyerekkorom erdei vasútját meg az állomás mellett feltornyozott talpfák fanyarságát juttatja

Nem értek egymáshoz, mégis valamiféle meghittség áradt belőlük, mintha ősidők óta e kis tó partjához tartoznának

eszembe. Javaslatuk – véltem – nem felém irányuló gesztus volt, inkább az szülhette, hogy nő lehetőleg ne látatlankodjon e férfias budoárban.

Elindultam a templom irányába, végig a patak partján. A lottózó már nyitva volt, a virágos még zárva, a közösségi ház elé épp leparkolt a mozgó kormányablak. Ilyet az én falumban még nem láttam, hozánk mozgó autó csak krumplit, gázpalackot, hagymát, dinnyét és csirkét hoz, s dunyhába való tollakat meg fémhulladékot visz el, személyi igazolványt készíttetni, lakcímet bejelenteni egyiknél sem lehet.

Nini, egy park! Ilyen közegben szokatlan, hát még hogy a közepén egy tavacska is elterül kis szökőkúttal, a vízből kiálló szikladarabokkal. Az egyik kövön teknős ült, percekig néztem farkasszemet vele, nem tudván eldönteni, hogy tökéletes utánzat műanyagból vagy igazi. Aztán, mikor már neki is kínos lett a kettőnk mozdulatlansága, megszánt, és két milliméterrel arrébb fordította fejét.

Az egyik padon ötvenes párocska ült, fekete hajú asszony, rövid hajú férfi, mindketten melegítőben. Nem értek egymáshoz, legalább tíz centiméteres távolság volt

kettejük között, mégis valamiféle meghittség áradt belőlük, mintha ősidők óta e kis tó partjához tartoznának, ők odakint, a teknőc meg odabent. Miként egy háromszög két hosszú oldala, fejük úgy zárt közre egy téglatest alakú dobozt, amiről közelebb érve derült csak ki: tranzisztoros táskarádió barna műbőrrel burkolva, vékony szíjjal a tetején, megkönnyítve a fogást. A férfi tartotta, az asszony pedig félhangosan dúdolta a dalt a milliós rózsaszálról, s vérvörös takaróról tavaszi út porán.

Próbáltam diszkrétan elmelőzni őket, nehogy megzavarjam a harmóniát, s közben igyekeztem kikerülni a járdáról belógó rozdszínű avarhalmot mellettük. Ekkor vettem csak észre, hogy a pár mögött két cirokseprű várja békésen a pihenőidő leteltét – a többi közmunkást is megpillantottam már, tisztes távolságban, a templom háta mögött épp szedelődzködni kezdtek, csomagolták el a tízóraizszendvics maradványait.

Mire pár perccel később, az épületet megkerülve, újból a kis tóhoz értem, nem ült a padon senki. Csak a teknős állt továbbra is meredten a kövön, mintha itt semmi sem történne soha.